

Θρησκευτικοί δεσμοί μεταξύ Αρκαδίας και Ρωσίας

[/ Πεμπτούσια](#)

[[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=89027>]]

Μετά την Ισπανία, απευθυνόμενη στην Ελβετία η Αρκαδία υπενθυμίζει στους Ελβετούς ότι αυτός που τους διεκπεραίωσε με απόλυτη επιτυχία το έργο της πολιτειακής ανασυγκρότησης της Ελβετίας ήταν ο κορυφαίος Ευρωπαίος διπλωμάτης και μεγάλος Έλληνας πολιτικός και πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδος, Ιωάννης Καποδίστριας. Αυτός λοιπόν, ήταν πεπεισμένος ότι το Ευαγγέλιο και τα συγγράμματα των Πατέρων αναμορφώνουν τον άνθρωπο και προστατεύουν τη νεολαία από κενές απάτες. Η επίσκεψη των Ελβετών στις ιερές Μονές της Αρκαδίας θα αποτελεί μία επιπλέον τιμή στο πρόσωπο του Καποδίστρια, που ήδη τον τιμούν οι ίδιοι εξαιρετικά στη χώρα τους.

Τέλος, η Αρκαδία του θρησκευτικού τουρισμού, θα απευθύνει πρόσκληση για επίσκεψη των Ιερών Μονών της προς μία Χώρα όπως είναι η Ρωσία, που οι Έλληνες και κυρίως οι Αρκάδες αισθάνονται ως δεύτερη πατρίδα τους, αφού στις αγκαλιές της θερμάνθηκε η γεννηθείσα στην Οδησό Φιλική Εταιρεία και ο Οίκος των Υψηλαντών και ο Πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδας είχαν βρει προστασία, αξιώματα και πλούτο στα Αυτοκρατορικά εδάφη της. Τιμητικά αξιώματα Αρχιερέων απ' αυτήν έλαβαν εξέχοντες Έλληνες, όπως ο Ευγένιος Βούλγαρης και ο Νικηφόρος Θεοτόκος. Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι εθνικοί ευεργέτες της Ελλάδας σε πόλεις της Ρωσίας ανδρώθηκαν και σχημάτισαν τεράστιες περιουσίες: Ζωσιμάδες, Ριζάρηδες, Βαρβάκηδες, Καπλάνηδες, Μαρασλήδες. Τεράστιες οι ελληνορωσικές αγιορείτικες σχέσεις κυρίως του 18ου αί., όπου αναδείχθηκε ο μεγαλύτερος άγιος της Ρωσικής γης, ο όσιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ, ο άγιος που αναβίωσε την παράδοση του ησυχασμού στη Ρωσία, και μετέφρασε ελληνικά πατερικά κείμενα, όπως την «Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών».

Μέχρι τον 15° αί., όλοι σχεδόν οι Μητροπολίτες της Ρωσίας ήταν Έλληνες. Ο Έλληνας Μάξιμος ο Γραικός, σφράγισε με τη μεταφραστική προσφορά του το ρωσικό πολιτισμό. Αναγνώρισε σχεδόν πάντα η Ρωσία ό,τι χρωστούσε στην Αυτοκρατορία της Νέας Ρώμης, ότι δηλαδή όλα τα πρώτα στοιχεία του πολιτισμού και νέες ιδέες, συνήθειες, τέχνες, αντιλήψεις επίγειας και μέλλουσας ζωής,

μεταφυτεύθηκαν από τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία στις ρωσικές πεδιάδες. Ο εκχριστιανισμός της Ρωσίας του 10ου αιώνα από το Βυζάντιο διατηρείται ως Ορθοδοξία με πλήθος Ελληνικών λέξεων μέχρι σήμερα και συνεχώς εμβαθύνει στη ζωή του Χριστού ακόμη και στο επίπεδο της λογοτεχνίας της, όπως π.χ. αυτό κάνει ο Θεόδωρος Μιχαήλοβιτς Δοστογιέφσκι, αυτός που διακήρυξε ότι χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται, μεταφρασμένος από τον άγιο των Γραμμάτων μας Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη.

Κι αν θυμηθούμε τέλος ότι η βασίλισσα της Ρωσίας, η πορφυρογέννητη πριγκίπισσα Άννα, η σύζυγος του πρώτου Όρθόδοξου Ηγεμόνα της Ρωσίας, του Βλαδίμηρου, εργάστηκε πολύ για τον εκχριστιανισμό του Ρωσικού έθνους. Η Ρωσία και ο ρωσικός λαός θα είναι ευτυχείς να προσκυνήσουν τις Αρκαδικές Ιερές Μονές. Η Αρκαδία όμως παράλληλα οφείλει να τιμήσει εδώ, στα ιερά χώματά της, τους Ρώσους προσκυνητές των Μονών της. Και ως πρωτεύουσα της Ευρώπης που ετοιμάζεται πρέπει να αναδείξει όλη και όχι μεμονωμένα τη διαχρονική πορεία του πολιτισμού της από την Αρχαιότητα - την Ελληνιστική περίοδο - το Βυζάντιο μέχρι το Νεώτερο και Σύγχρονο Ορθόδοξο Ελληνισμό. Και ακόμη σε Διεθνές Συνέδριο να τιμηθούν οι Κύριλλος και Μεθόδιος με την εδώ, στην Αρκαδία παρουσία όλων των επισήμων εκπροσώπων των Σλάβων.

Κλείνοντας, επιτρέψτε μου να επισημάνω ότι, ενώ είμαστε κληρονόμοι όχι μόνο της Αρχαιότητας αλλά και του Βυζαντίου και ο Ελληνισμός είναι Ορθόδοξος και βρίσκεται μέσα στα εθνικά και γλωσσικά σύνορά μας, εντούτοις, στην επίσημη παιδεία όλων των βαθμίδων, που έχει ως βάση την κλασική γραμματεία και σωστά κάνει, παραδόξως δεν υπάρχει ούτε ίχνος από τους Πατέρες της Εκκλησίας ή τους βυζαντινούς και μεταβυζαντινούς συγγραφείς. Δεν έχει καταλάβει προφανώς η πολιτεία ότι χωρίς την Ελληνική Ορθοδοξία δεν υπάρχει Ελληνική ταυτότητα άξια να συμβάλλει, όπως θα όφειλε από την ιστορία της, θετικά στην ιστορική πορεία της Ευρώπης, αλλά και στην εθνική αυτογνωσία της ίδιας.

Όσο γι' αυτούς που επιδιώκουν τη γενοκτονία της μνήμης με τις ανιστόρητες αντιθρησκευτικές και αντεθνικές δοξασίες τους, τους αφιερώνω το υπέροχο ολιγόστιχο ποίημα του οικουμενικού κοσμοπολίτη Καβάφη, που με το ασκημένο ιστορικό του αισθητήριο, τοποθετεί τον Ιουλιανό από τη σκοπιά του Χριστιανισμού, της αποκαλυμμένης αλήθειας, που ήδη έχει χαράξει τον ρόλο της Ιστορίας.

Γράφει ο Καβάφης για τον Ιουλιανό που ισχυρίστηκε ότι, διάβασε, σχημάτισε γνώμη και καταδίκασε. Ακούστε το:

«Για τες θρησκευτικές μας δοξασίες –

ο κούφος Ιουλιανός είπεν «Ανέγνω, έγνων, κατέγνω».

Τάχατες μας εκμηδένισε με το «κατέγνω» του,

ο γελοιωδέστατος.

Τέτοιες ξυπνάδες όμως πέρασι

δεν έχουνε σ' εμάς τους Χριστιανούς. «Ανέγνω, αλλ' ούκ

έγνω· ει γάρ έγνων, ούκ αν κατέγνω» άπαντήσαμεν αμέσως».

Αυτά για τους λίγους, ευτυχώς, κούφους και γελοιωδέστατους των ημερών μας.

**Πηγή-αναδημοσίευση: Περιοδικό της Ιεράς Μητροπόλεως Μαντινείας και Κυνουρίας Τρίπολης, «ΑΛΙΕΥΣ», αριθμ
φ. 275, Ιούλιος-Αύγουστος-Σεπτέμβριος 2014, σελ. 16-24.**